CHUY□N XE CU□I CÙNG

(Sưu t□m)

Tôi là một tài x□ taxi. Không nhi□u tài x□ nhận làm việc ca đêm. Riêng tôi, vì cuộc hôn nhân mới tan vỡ nên tôi đ□ng ý. Và vị khách c□a đêm cu□i năm □y đ□ lại trong tôi một □n tượng đặc biệt.

Tôi nhận được lời nh□n vào lúc 2:30 sáng. Tôi dừng xe, xung quanh v□n t□i đen, ch□ trừ ánh đèn h□t ra từ một c□a s□ nh□ □ t□ng trệt. Bình thường, cũng như mọi tài x□ taxi khác, tôi ch□ b□m còi một hai l□n, đợi một chút, n□u v□n chưa th□y khách ra thì lái xe đi. Nhưng không hi□u tại sao l□n này, tôi lại ra kh□i xe, bước lên bậc tam c□p. Không khéo người ta c□n mình giúp, tôi nghĩ vậy và gõ c□a.

– Xin chờ một phút – một giọng nói run r□y c□t lên. Sau một lát yên lặng, c□a m□. Một bà cụ nh□ bé đứng trước mặt tôi, mặc một chi□c váy hoa, đội mũ nh□ có mạng che mặt. Chi□c valy nh□ đặt dưới chân.
Căn phòng phía sau lưng cụ trông như không có ai □ đã nhi□u năm. T□t c□ đ□ đạc đ□u được ph□ ga tr□ng.
– Cậu mang đ□ ra xe giúp tôi được không? – bà cụ h□i. Một tay tôi nh□c chi□c valy lên, nó còn nhẹ b□ng, còn tay kia thì khuỳnh ra cho bà cụ vịn. Chúng tôi đi r□t chậm ra xe.

– Cậu t□t quá!, bà cụ nói nhẹ nhàng m□t không nhìn vào tôi, tựa như đang nói với một ai khác.
Khi chúng tôi vào xe, bà đưa cho tôi địa ch□ c□n tới và nói:
– Cậu có th□ đi xuyên qua khu chợ cũ được không?
– Nhưng đó không ph□i là đường ng□n nh□t, cụ ạ!
– Tôi không vội mà!. Ngừng lại một lát, bà nói ti□p: Tôi đang đ□n viện dưỡng lão!
M□t bà long lanh: Th□ cũng t□t! Đằng nào thì bác sĩ cũng nói rằng tôi không còn s□ng được bao lâu nữa.

Tôi tắt đồng hồ đo cây số và hỏi: Đầu tiên cụ muốn cháu đưa đi đâu?
Hai tiếng đồng hồ, chúng tôi đi lòng vòng quanh thành phố. Bà cụ chỉ cho tôi tòa nhà bà từng làm việc, khu chung cư vợ chồng bà đã thuê khi họ mới cưới. Bà bảo tôi dừng lại trước một cửa hàng nội thất nơi trước đây là sàn nhảy, bà vẫn đến khiêu vũ khi còn thiếu nữ. Thỉnh thoảng bà bảo tôi đi chậm qua một tòa nhà hay một góc phố đặc-biệt-nào-đó dừng lại trong bóng tối và im lặng.
Khi những ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện phía chân trời, bà cụ đột nhiên nói: Tôi mệt rồi, chúng ta đi thôi.

Chúng tôi tới địa chỉ mà bà cụ đưa cho tôi mà không nói thêm câu nào. Đó là một viện điều dưỡng dành cho những người già không nơi nương tựa. Hai người hộ lý và một chiếc xe lăn đã chờ sẵn ngoài cổng. Bà cụ dừng bước, vừa rút ví ra, vừa hỏi tôi, dịu dàng:
– Tôi phải trả cậu bao nhiêu?
– Không gì cả, cụ ạ!- Tôi nói
– Cậu cũng phải kiếm sống mà – Bà cụ hỏi, giọng vẫn dịu dàng, tuyệt nhiên không có chút ngạc nhiên nào.
– Sẽ còn những hành khách khác mà cụ – Tôi trả lời.
Bất giác, tôi cúi xuống ôm lấy bà cụ. Bà cũng ôm chặt tôi.
– Cậu đã cho tôi rất nhiều – Bà cụ nói – Cám ơn cậu.
Tôi siết nhẹ tay bà cụ rồi quay ra. Trời vẫn còn mờ tối. Sau lưng tôi, cánh cửa viện điều dưỡng đã đóng lại. Đó cũng là âm thanh khép lại một cuộc đời.

Cả ngày hôm đó tôi không đón thêm một hành khách nào nữa, tôi lái xe đi lang thang, đắm chìm trong suy nghĩ, rồi băn khoăn tự hỏi:
“Điều gì sẽ xảy ra nếu bà cụ gặp một tài xế dữ dằn, hoặc đang nóng vội trên chuyến xe cuối cùng? Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi bóp còi rồi bỏ đi hoặc từ chối tuyến đường đặc biệt của bà cụ? Và bất giác tôi cảm thấy mình hạnh phúc xiết bao… ít ra tôi hiểu rằng sự cô đơn trong trái tim của một người từng bất hạnh như tôi vẫn còn rất nhiều yêu thương, và vì thế mọi cánh cửa

v□n chưa h□ khép lại. “